

наслада не чете Ив. Вазовитѣ творения, и не се възхищава? Кой би отминалъ Петко Тодоровитѣ *идилии* пълни съ красота и свежестъ? Кой трезвъ читателъ би отказалъ, ако му поднесеха ония пълни съ животъ и искреностъ творения на здравето и хубаво писание, да дочете до край съчиненията на нашитѣ писатели: Елинъ Пелинъ, Георги Райчевъ, Страшимировъ, Кириловъ, Стаматовъ, Йовковъ; и тѣ и до днесъ не измѣниха на себе си. Върху тѣхнитѣ смѣли пера не оказа никакви влияния новитѣ течения, защото тѣ следваха своитѣ пѣтица неотклонно, не поколебими — не отритнаха старото, което е сродено съ душитѣ на всички ни. И взирайки се дълбоко въ народнитѣ пѣсни, повѣрия намериха красота, създадоха творения, като издигнаха българската книжнина, която прие оформенъ образъ и днесъ сжперничи съ книжнината на нашитѣ съсѣди: сжрби, турци и румъни.

Творчеството на нашитѣ писатели е изразъ на близкото до душата на българина и затова то е цѣнно, уважавано — мило. Въ него нѣма пресиленостъ фразйорство, нѣма кълчене нѣма създаване на нѣщо неразбираемо . . .

По-нататъкъ се редатъ още по-стари творци — консерватори, докато колкото се приближаваме до по-младитѣ, ние губимъ своя образъ и подобие.

* * *

Казаното до тукъ е за по-старитѣ, между които има и по-млади, но за най-младитѣ не говорихме нищо. Винаги всичкитѣ надежди и упования се възлагатъ на подрастващитѣ поколения и на всички погледитѣ и очакванията сж насочени къмъ тѣхъ, но не твърде често тѣ оправдаватъ очакванията. Така: днесъ — странното у насъ явление — появата на безбройно „писащи братя“. Силно впечатление правятъ многото младежки списания и литературни листове, число то на които отъ день, на день все повече се увеличава — умираатъ едно или две, а на тѣхно мѣсто изникватъ — раждатъ се десеть и все нови и нови имена. И човѣкъ незнае смутенъ върху кое име по-рано трѣбва да се спре, да попригледа и за кое е нужно да каже нѣщо. Би трѣбвало между многото да се избератъ ония, въ които действително участвуватъ надеждни млади сили, като иматъ: етапи на развитие, на които би уместно да се възложатъ надеждитѣ за едно свѣтло бъдаще. Наистина по колко много едно списание си прилича на друго! И какъ можешъ да различишъ закрѣпнала фигура, индивидуалитетъ и образъ на наистина закрепналъ младъ писателъ. Единъ Николай Райновъ можешъ рѣзко разграничи отъ Петко Тодоровъ, единъ Чавдаръ Мутафовъ — отъ Антонъ Страшимировъ, но я да се